

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 220/2025-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 1To/1/2025-694 z 19. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. marca 2025 bez toho, aby bol zastúpený advokátom, o ktorého ustanovenie žiada, domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 5 a 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením o zamietnutí jeho odvolania proti rozsudku okresného súdu, ktorým bol podľa § 405b ods. 1 Trestného poriadku zrušený výrok o súhrnnom treste a bol mu uložený trest za jeden trestný čin.

2. Rozsudkom z mája 2018 bol sťažovateľ uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) vtedy účinného Trestného zákona (zmocnil sa a prisvojil si cudziu vec, hoci bol za obdobný čin skôr postihnutý). Za to mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody na päť mesiacov. Tento výrok o treste bol zrušený rozsudkom z augusta 2021, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo zločinu úverového podvodu. Za oba trestné činy mu bol uložený súhrnný mimoriadne znížený trest odňatia slobody na tri roky a päť mesiacov.

3. Po nadobudnutí účinnosti novely Trestného zákona, podľa ktorej už trestným činom nie je prisvojenie si cudzej veci zmocnením napriek skoršiemu postihu za obdobný čin, okresný súd podľa § 405b ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom zo 16. októbra 2024 zrušil výrok o súhrnnom treste rozsudku z augusta 2021 a sťažovateľovi uložil len za zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 3, § 37 písm. m), § 38 ods. 2 a 4 a § 39 ods. 1 a 3 písm. c) Trestného zákona v znení účinnom do 5. augusta 2024 mimoriadne znížený trest odňatia slobody na tri roky.

4. Proti tomu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením zamietol. Podľa krajského súdu okresný súd nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť a jednu priťažujúcu okolnosť (sťažovateľ bol 11-krát trestaný aj za druhovo obdobnú trestnú činnosť), a preto trestná sadzba predstavuje 5 rokov a 4 mesiace až 10 rokov. Podľa krajského súdu rovnako ako pri skoršom odsúdení boli dôvody na mimoriadne zníženie trestu (vyšší vek, osobné a zdravotné problémy sťažovateľa, škoda len 2 700 eur). Krajský súd zdôraznil, že okresný súd bol viazaný výrokom o vine sťažovateľa, keďže trestnosť podvodu nezanikla. Správne však trest mimoriadne znížil pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Zistené skutočnosti však neodôvodňovali ešte výraznejšie mimoriadne zníženie trestu.

II.

5. Argumentácia sťažovateľa sa obmedzuje na citáciu ustanovení ústavy a tvrdenia, že (i) v jeho veci bol dôvod na použitie § 39 ods. 1 Trestného zákona, (ii) uložený trest nie je v súlade s trestnou politikou štátu smerujúcou k alternatívnym, a nie nepodmienečným trestom odňatia slobody, (iii) uložený trest je neprímerane prísny a (iv) stále sa mu vyčítajú už vykonané tresty. Z toho vyvodzuje, že mu mal byť uložený nižší trest odňatia slobody v trvaní, v akom ho doteraz vykonal. K tomu treba uviesť, že predstava sťažovateľa o tom, aký trest mu mal byť uložený, nie je uvedením konkrétnych právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa neho dôjsť k porušeniu jeho základných práv tak, ako to predpokladá § 123 ods. 1 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), čo odôvodňuje odmietnutie ústavnej sťažnosti pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

6. Nebol dôvod na odstraňovanie tejto náležitosti ústavnej sťažnosti postupom podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže pri zohľadnení podstaty strohej argumentácie sťažovateľa nemožno uvažovať o porušení jeho uvedených základných práv.

7. Celkom vylúčené je porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, keďže ústavnou sťažnosťou namietané uznesenie nie je rozhodnutím orgánu verejnej správy, ale rozhodnutím všeobecného súdu. Obdobne nemožno dospieť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu nevyjadruje nič, z čoho by bolo možné vyvodiť, že toto uznesenie je zjavne mylné. Dokonca namieta, že v jeho veci bol dôvod na mimoriadne zníženie trestu, k čomu však došlo, keďže trest mu bol uložený aj podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Trest sťažovateľa teda bol mimoriadne znížený. Z námietok sťažovateľa o neprímeranej prísnosti a nesúlade trestu s „*trestnou politikou štátu*“ nemožno dospieť k tomu, že by bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu, ktorého podstatou nie je „*trestná politika štátu*“ či neprímeranosť trestov, ale to, že súdne rozhodnutia nemôžu byť v zjavnom rozpore so zákonom.

8. To isté možno konštatovať vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 50 ods. 5 ústavy, podľa ktorého nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený. Sťažovateľ zjavne nebol stíhaný za čin, za ktorý už bol právoplatne odsúdený, ale bol mu zmiernený už skôr mimoriadne znížený súhrnný trest odňatia slobody. Zohľadnenie predchádzajúcich odsúdení ako priťažujúcej okolnosti, osobitne v situácii, keď bol sťažovateľovi mimoriadne znížený trest, nemožno považovať za postih v rozpore so základným právom podľa čl. 50 ods. 5 ústavy. Napokon,

nemožno dospieť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 50 ods. 6 ústavy, podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, a neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Trestnosť činu sťažovateľa bola posúdená a trest mu bol uložený podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania skutkov, pričom z novely Trestného zákona a Trestného poriadku, podľa ktorých okresný súd pristúpil k zrušeniu právoplatne uloženého súhrnného trestu a uloženiu nového samostatného trestu, vyplýva, že k úprave uložených súhrnných trestov sa má pristúpiť len s ohľadom na zánik trestnosti niektorého z trestných činov, no nie s ohľadom na zmenu trestných sadzieb.

9. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2025

Robert Šorl
predseda senátu